

[Poulsgaard]

ren siger, at der skal sættes store politistyrker ind. Ja, der er nogle, der trækker på smilebåndet, men når vi kommer dertil, at politiet simpelt hen nægter at udføre deres arbejde og buschauffører nægter at køre, så må samfundet gribe til nogle tiltag, der kan vise volds mændene, at nu går den ikke længere, vi finder os ikke i hvad som helst.

Hvis ministeren havde sagt dette i stedet for, synes jeg, der havde været endnu større grund til at sige tak til ministeren. Trods alt er ministeren dog klar over, at den er gal, og at der skal gøres noget.

Men hvad kan der gøres med det Folketing, vi har? Jeg nægter at tro, at hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Ole Espersen taler på enige grupper vegne; det er simpelt hen partidisciplinen, der banker medlemmerne på plads, for der er også menige socialdemokrater og menige radikale, der er bange for den vold og det hærværk, der går hen over landet.

Når Folketinget altså ikke vil, må vi finde på noget andet, og derfor vil jeg da godt rette en appel til aviserne. Det er egentlig kedeligt, at man skal fortælle ministeren, at Margaret Thatcher, premierministeren i England, har succes, det har den konservative regering her i landet ikke. Hvad siger Margaret Thatcher om kriminalitet? Hun siger bl.a., og det er især de venstreorienterede byråd, de har i England, hun giver et spark: »Ved at kritisere politiet yder de en vis moralsk støtte til personer med kriminelle tilbøjeligheder.« Jamen det er jo præcis det, hr. Ole Espersen, hr. Bernhard Baunsgaard og fru Ebba Strange, som jeg går ud fra skal være ordfører for SF, gør. I gavner de mennesker! Men når det flertal er der – og man vel nok ikke vil udskrive valg på dette – må vi appellere til aviserne om at holde op med at kritisere politiet i tide og utide.

Jeg kan huske, at dengang jeg var dreng – det er nogle dage siden, men så gammel er jeg da heller ikke – havde vi en stor, stærk landbetjent, og når vi ikke opførte os lige rart altid – det kunne jo ske, at vi ikke gjorde det – var der ikke al den snak og formaninger og løftede pædagogiske pegefingre, nej, vi fik sådan én på torsken og så ud i en vandpyt. Der kunne vi ligge og køle af, og så var det bal forbi. Men vi tænkte os om, inden vi lavede noget næste gang.

Det var måske den slags fremgangsmåder, man skulle begynde at overveje, og måske skul-

le man bruge Jægerkorpset, som jeg sagde lige før.

Christiania får vi en debat om senere, men det er rystende, at Folketinget simpelt hen sidder sin egen lov, havde jeg nær sagt, overhørig. Man lukker bare øjnene for det, der sker derude. Sensationer skal medierne jo have, og det er snart lige meget, hvilken vold det er, det betyder ingenting, vi trækker bare på skuldrene: Nå ja, om man begraver en mand i cement, kan man hidse sig særlig op over det? Nej, det var nok en forkert barndom, de mennesker, der begik den forbrydelse, havde, og vi ved alt om, hvordan man da vil se på det.

Jeg tror nok, der i ministerens besvarelse var lidt med om, at man ville se på strafudmålingen. Det fik vi i hvert fald at vide på Finlandsturen at man ville i Finland; dér ville man gå hele lovgivningen igennem, og man ville nok slå noget hårdere ned på voldsforbrydelser, end man gør i dag. Men det var der sådan set ingenting i ministerens besvarelse om.

Det må simpelt hen være frygteligt at være politibetjent. Man har fanget en eller anden, og så to timer efter at man har fanget ham, er han blevet løsladt, og så kan han gå ud og lave en ny forbrydelse.

Vi må have en hurtig fængsling, betydelig hurtigere retsforfølgelse og betydelig hårdere fængselsstraffe, og så skal vi holde op med at løslade synderne 14 dage efter, at de er kommet ind, fordi de skal hjem og snakke med konen, og hvad de ellers skal.

Det er jo ikke et fattigt land, vi har med at gøre, det er ikke en befolkning, der er nødt til at begå forbrydelser for at klare dagen og vejen. Det er en velfærdsstat, vi snakker om. Vi har efterhånden brugt milliarder på uddannelse af unge mennesker. Man kan heller ikke bruge den længere, at det skyldes uvidenhed, at de er analfabeter eller andet. Vi må bare konstatere, at der er nogle mennesker, der griner ad dette flødebollesamfund og siger: »Hvorfor skal vi opføre os pænt, der sker jo ingenting alligevel? Dommeren siger: Fy-fy, Peter, det må du ikke, Peter, gå så hjem og vær en artig dreng!« Og den slags ting breder sig som ringe i vandet, for sådan en ung mand, der kommer ud fra en dommer, der blot har løftet pengefingeren, er da en helt, han giver en flok bajere, og så er han parat til noget nyt. Han er da en helt. Han bliver søreme ikke set ned på. Hvis han derimod